

Procesul creației trebuie sau nu influențat de așteptările publicului

text argumentativ

Creația artistică reprezintă modalitatea prin care omul își exteriorizează gândurile, ideile și sentimentele. Astfel, procesul creator surprinde expresia personală a artistului și valorificarea originalității, motiv pentru care nu ar trebui influențat de așteptările publicului.

Un prim argument constă în faptul că procesul creației reprezintă un act intim și personal, o expresie a viziunii artistului. Scopul acestuia nu este impresionarea celorlalți, ci manifestarea însăși și transmiterea unui mesaj. În textul citat, Ioan Slavici mărturisește că scrie “pentru mulțumirea sa sufletească”. Acesta dorea ca prin scrierile sale să aibă ocazia de a oferi celorlalți învățături, chiar dacă “adeseori nu se potriveau cu felul de a gândi al celor mai mulți”. Prin urmare, scriitorul nu avea necesitatea de a valida publicul larg și se simțea împlinit dacă prin munca sa făcea “plăcere unora dintre prietenii și binevoitorii săi”.

Un ultim argument îl reprezintă valorificarea originalității creațiilor. Dacă de-a lungul timpului oamenii ar fi creat doar cu scopul de a mulțumi preferințele lumii, diversitatea și autenticitatea nu ar mai fi existat. De exemplu, poetul francez Charles Baudelaire a ieșit din tiparele vremii și a creat prin proză și un nou curent literar. În secolul al XIX-lea, când literatura franceză era încă înrădăcinată în tradiționalism, Baudelaire a ieșit în evidență prin creația sa neconvențională, inaugurând astfel mișcarea simbolistă. Acest act de curaj, criticat la început, a

deschis noi forme de exprimare și a influențat numeroși scriitori să își exprime ideile într-un mod original.

Asadar, într-o lume în continuă schimbare, actul creator rămâne un reflector al individualității și o forță incontestabilă ce nu trebuie influențată de așteptările lumii exterioare. Artistul își găsește adevărata vocație în libertatea de a-și manifesta viziunea, iar valorificarea originalității devine o sursă inestimabilă de inovație culturală.

Subiectul al II-lea

În poezia "Același freamăt" de Ion Pillat ideea poetică se referă la nostalgia provocată de trecerea timpului. Eul liric, în ipostaza contemplatorului, meditează asupra unui tablou conturat pe două planuri: terestru "crâng", "ape", "stâncă" și cosmic "nori", "cerul", "lună". Formele verbale și pronominale la persoana 1 "amândoi", "stam" evocă motivul cuplului și surprinde lirismul de tip subiectiv al pastelului psihologic.

Astfel, tema naturii în raport cu timpul este susținută de procedeele de expresivitate artistică. Prin repetiția "același freamăt ... aceleași ape" se surprinde statornicia și veșnicia cadrului natural. Imaginea auditivă "glas de cimpoi/Din munți în munți cum sună" reprezintă un elogiu al trecutului ca timp ideal, trăsătură specifică tradiționalismului.